

JAUME BARTUMEU CASSANY
Membre del consell nacional de Progressistes-SDP

Retorn al passat

Recuperar “la tradició institucional” menystenint la Constitució

Per als conservadors més aferissats, el passat és una mena de bagul màgic on retrobar tresors renovats. “Abans anàvem millor”. Aquesta mena de retorn al passat és encara més fàcil quan hi ha força polítics que menteixen alegrement sobre el passat.

Hi ha costum de fustigar els elegits i les seves boniques promeses pel futur, però em sembla que convindria més aviat recriminar-los els seus discursos sobre el passat.

No em refereixo pas al passat real, sinó al que és propi d'un somni, aquell passat magnificat, tal com ens el dibuixen a partir de la seva memòria sempre selectiva... i selecta. Sempre és més fàcil reinventar-se el passat que imaginar i construir el futur.

Aquest any el discurs del síndic del Dia de Meritxell, festa nacional d'Andorra, ja no s'ha fet a Casa de la Vall, sinó al Santuari de Meritxell.

El síndic general ha explicat que traslladen així la ubicació d'aquell acte “des de la Casa de la Vall –el lloc on s'ha celebrat al llarg dels darrers anys– a aquesta sala del Consell de Meritxell.”

La Casa de la Vall no és “el lloc on s'ha celebrat al llarg dels darrers anys” l'acte institucional del dia de la festa nacional. És el lloc on s'ha celebrat l'acte d'ençà de l'aprovació de la Constitució que va fer d'Andorra un país aconfessional.

Precisament per això la primera legislatura constitucional que s'inicià amb el Consell General elegit el desembre del 1993 va dur a terme l'adequa-

ció a la Constitució de la sala del Consell General procedint a retirar la fotografia del Papa que presidia les sessions entre les fotografies d'ambdós coprínceps.

Aquella decisió no suposava pas cap presa de posició contrària a la religió catòlica, sinó que, al contrari, era la lògica conseqüència de l'aplicació de l'article 11 de la Constitució, que garanteix la llibertat ideològica, religiosa i de culte.

Sempre és més fàcil reinventar-se el passat que imaginar i construir el futur

L'aprovació de la Constitució va fer d'Andorra un país aconfessional

I també l'any 1994, per donar compliment a aquest mandat constitucional, es va entendre que l'acte institucional de la Festa Nacional s'havia de dur a terme a la seu del Consell General que és la Casa de la Vall. I així s'ha fet, insisteixo, no pas “els darrers anys”, sinó tots els anys que portem de vigència de la Constitució.

D'igual manera es va procedir a un nou disseny de la medalla d'autoritat per deixar-hi únicament símbols institucionals de l'Estat i mantenir l'aconfessionalitat.

Una decisió constitucionalment obligada que va provocar tensions amb alguns cònsols i amb l'Església catòlica.

Escenificar ara, que hauríem d'estar celebrant el trentè aniversari de la Constitució, una recuperació de la tradició institucional preconstitucional em sembla un molt mal presagi de l'evolució que s'albira, a part d'un gran menyspreu a les institucions “constitucionals”. Ens amenaça una mena de trist retorn al passat.

Ja només faltaria que la fotografia del Sant Pare tornés a presidir a la Sala de Sessions del Consell General i es tornés al disseny històric de la medalla d'autoritat. Es completaria així la recuperació de la tradició institucional que sembla evident que desperta enyorança a alguns membres del Consell General.

Com si la política formés part dels cànons de la moda “vintage”, recuperant dels baguls elements que la ciutadania només vol que s'emprin o recordin per estudis històrics i tradicionals. Deu ser moda, últimament, de viure en temps passats, com si no en tinguéssim prou amb els problemes presents i futurs en el nostre país. Potser és una manera, com una altra qualsevol, de no abordar-los i de dissimular el que realment preocupa la ciutadania.

Si continuem amb aquest ritme de menyspreu i de devaluació subreptícia de la Constitució, la Carta Magna aviat anirà a parar als baguls, i ja podran tornar al Consell de la Terra.